ગીત

–દેવીકા ધ્રુવ

.1.

દરીયાને થાય

દરીયાને થાય કદી રેતી હું થાઉં ને રેતીને થાય, બનું દરીયો.
કાંઠા તો બેઉ કહે આંગળી ચીંધીને કે તારો ખજાનો છે ભરીયો..

મર્કટ આ મનડું તો આમતેમ ભટકે,
સઘળું હો પાસ પણ ક્યાંક્યાં જઈ અટકે.
ઉંચેરાં વાદળની આંખ છે ધરા પર,
ને ધરતીની વરાળ જાય આભ પર.
સદીઓ વીતી, ના જાણે કોઈ ક્યારે આ ભીતરનો દરીયો.
દરીયાને થાય કદી રેતી હું થાઉં ને રેતીને થાય, બનું દરીયો.

છે મઝધારે રહેવાનું આકરુંઅકારું,
ને કીનારે પહોંચવાને હામ હું ન હારું.
જો સમંદર, અંદરથી ફીણ-ફીણ થાતો,
અડકી રેતીને વળી પળમાં વળોટાતો.
'નથી' તે પામવાની ઝંખનાએ એને તળીયેથી ઉંચકીને ફેરવ્યો.
દરીયાને થાય કદી રેતી હું થાઉં ને રેતીને થાય, બનું દરીયો

.2.

શબ્દોની નાવ

'શબ્દોની નાવ' લઈ ચાલી સવારી, સંવેદનાના સાગરમાં તરતી,
ભાવો-અભાવોના કાંઠાની વચ્ચે, આ 'અક્ષર હલેસે'થી સરતી,
મારા, તારા ને કદી આપણાયે રસ્તાઓ, છેદી-ભેદીને બસ,
મસ્તીથી આગળ ને આગળ, સમયની ધારે વીહરતી...શબ્દોની નાવ લઈ ચાલી સવારી
ધાર્યું'તું, ઉંડે જઈ, ડુબકી મારીને પછી, ભીતરના મોતી લઈ ધરશું,,
ફુલ સમી કોમળ ખુબ માળાઓ ગુંથી, આ હૈયાના હારને પહેરાવશું.
પણ ખેવનાના હાથમાં અક્ષરનું જ હલેસું, ધસમસતાં ભાવ-પુર નાથતી,
લો, કવીતા સીવાય કંઈ બીજું ના ધરતી...શબ્દોની નાવ લઈ ચાલી સવારી
કહે છે કે પાંખ હોય તો ઉડાય ને દુર ઉંચે વાદળનેય અડાય,
ને પંખીની જેમ મન ફાવે ત્યાં જવાય ને ફુલ જેવાં હળવા રહેવાય
કલમ સહેલી આ વાત પાડે ખોટી ને ખેંચે આંગળીઓને ઝાલતી,
એ તો દોડે, ઉડે, અરે! સુરજ ને ચાંદ લગી પહોંચે, નીતરતી....શબ્દોની નાવ લઈ ચાલી સવારી..

.3.

સોનેરી રજકણ

વાદળદળની ધારે ફરતી, સોનેરી કોર સળવળસળવળ,
નાની શી એક રજકણ ખોલે, આભલું આખું ઝળહળઝળહળ.
કોઈ આવી પીંછી લઈને, ચીતરે સુંદર રંગ અનોખા,
દીવ્ય મનોહર દશ્ય અનુપમ, નીખરે સઘળા વીશ્વે હરપળ.
શાંત પડેલી લાગણીઓના, ધુમ્મસ-છાયા પડળો ઘેરા,
કંકર પડતાં વલયો રચતા, જળનાં તળ તો ખળભળખળભળ..
ખોલે અચાનક મનના દ્વારે, દુરથી પ્રેમે હાથ પસારી,
સમજણ કેરી રજકણ ખોલે, નયને અશ્રુ ઝળઝળઝળઝળ.

પાંપણના પલકારા સરખી, પળની અહીં છે આવન-જાવન,
આદી-અંત છે નોખા–અનોખા, જડ-ચેતનના નીશ્ચય પ્રતીપળ.

.4.

અલ્લડ આ મેઘ

અલ્લડ આ મેઘને થયું શું સવારે? કે સુરજની બત્તી બુઝાવીને આવે!
છેડ્યો હશે મલ્હાર કોઈ તાના-રીરીએ, કે ચીરીને આભલાને તેથી એ આવે!

પાગલ પવનનાં અંગ મહીં સુરો,
ફુંકી ભરીને લીલાં પાનને નચાવે !
શ્વેત આ પ્રભાત પર શ્યામરંગી ચાદર
પાથરીને પ્રેમભીની રમઝટ મચાવે.
અલ્લડ આ મેઘને થયું શું સવારે? કે સુરજની બત્તી બુઝાવીને આવે!

પંખીના કલરવને મબલખ આ ધાર,
ગગનની ગરજનને નવલખ આ ઝાર,
મખમલી ઉર્મીને મનભરી અડકે ને છેડે,
ને ધરાનો કુદરતી રાસ એ રચાવે !
અલ્લડ આ મેઘને થયું શું સવારે? કે સુરજની બત્તી બુઝાવીને આવે!

રોમરોમ જાગે ને વાગે શરણાઈઓ,
ભીતરના જીવ મહીં શીવનેજગાડે,
હૈયાના મંદીરમાં મૌનનો ઘુમ્મટ લઈ,
અનંતના આનંદની ધ્વજા ફરકાવે.
અલ્લડ આ મેઘને થયું શું સવારે? કે સુરજની બત્તી બુઝાવીને આવે!

.5.

મેળો

મનના મેદાને આ જામ્યા છે મેળા ને મેળામાં લોક નવા આવ્યાં છે ભેળા.

સગપણનાં ચકડોળ તો હારે ને હારે,
બચપણથી ફરતાં રોજ રેશમને તારે.
વળગણ થઈ ઘુમતાં સૌ સાથે ને માથે,
ને ગણગણતા ઉમટે જેમ સાગરકીનારે.
લઈ મોજાં સમ ઘેલાં આ જામ્યા છે કેવાં, લો, મનના માંડવડે આ ઉમટ્યા છે મેળા.

ક્યાંક ઈચ્છાના રંગીન બે ફુગ્ગાઓ ફુટે
ને બર્ફીલા ઠંડાગાર ગોળાઓ છુટે.
આ ફુટવા, છુટવાની વચ્ચે એક હાલતો,
લોલક શો હીંચકો તો હૈયું હલાવતો,
ટકરાતા ટોળાંથી, અળગા સવેળા, તો ઠમકારે મહાલે ભીતરના આ મેળા..

વાળુ વેળાએ મેળો વીખરાતો જાય,
ગોળ ગોળ ચકરાવો વીરમાતો થાય,
પલમાં તો લોક સૌ અલોપ થતાં જાય,
બાંધેલી ધમણો પણ ઓસરતી થાય,
ત્યાં હળવા મુકેલા મારગ અલબેલા, ત્યાગી જે માણે માયાના આ મેળા....

.6.

પલના પલકારે

રોજ રોજ નજરોની સામે જ દીવસ ને રાત, કેવું હરતું ને ફરતું,
સાવ કાચી માટીનું સજેલું આ પુતળું, ક્યારે કાયાને બદલતું.

કાલ તો કરતી'તી રેતીની નાની શી ઢગલી,
ને ફરતી'તી આંગણ લઈ મખમલી પગલી.
યુગ તણા વહેણમાં આ ક્ષણ મહીં સરતી,
એકાએક જાત તો યુવાન થઈ ઉછળતી.
પુછો તો પુછો, કોઈ કોને કે કેવી રીતે ને કોણ કરતું?
કોની કરામત ને કેવાયે તારથી જાદુઈ ખેલ બધા રચતું.....સાવ કાચી

પાનખર-વસંત ને ઋતુઓની રીત સમી,
ચડતી જવાનીના પુર જાય ઓસરી.
એક દીન દર્પણ દેખાડે કરચલીનાં જાળાં,
ને અંગો સહુ માંગતાં સમારકામ આળાં.
ત્યારે દેહમાં પુરાયેલ નાનકડું હંસલું ભીતર ને ભીતર ફફડતું,
ઉડી જઈ પંખીની જેમ એમ પાછું, કોઈ નવા પીંજરમાં જઈ વસતું.
આ નર્તન અનંતનું પલના પલકારે, ક્યારે ને કોણ હશે કરતું?
સાવ કાચી માટીનું સજેલું આ પુતળું ક્યારે કાયાને પલટતું.

.7.

કૃષ્ણ-રાધા પ્રેમસંવાદ

પુછે છે રાધા, પાસે જઈ કાનાને, વ્હાલપથી કાનમાં,
અગર જો રાધા, હોત જરા શ્યામ,
સાચુકડું કે'જે, શું ચાહત તું શ્યામ?
પુછે કાં રાધા, આમ અણગમતું કાનમાં,
અગર જો રાધા, હોત જરા શ્યામ,
સાચુકડું કહેજે, તું જાણે ના જવાબ?
પુછે છે રાધા, પાસે જઈ કાનાને, ધીરેથી કાનમાં,

અગર જો હોત ના ગાયો ને ગોપી,
તો મથુરામાં વાસ કરી, ખેલત તું હોળી ?
પુછે કાં રાધા, આમ, અમથું સાવ કાનમાં,
અગર જો હોત, ના ગાયો ને ગોપી,
તો સઘળું સરજીને હા, ખેલત હું હોળી !
પુછે છે રાધા, પાસે જઈ કાનાને, હળવેથી કાનમાં,

અગર જો હોત ના છીદ્ર આ વાંસળીમાં,
વીંધ્યા વીણ સુર, શું રેલત તું વાંસળીના?
પુછે કાં રાધા, આમ ખોટું ખોટું કાનમાં,
અગર જો હોત, ના છીદ્ર આ વાંસળીમાં,
વીંધ્યા વીણ સુર, શું પામત તું વાંસળીના?
પુછે છે રાધા, પાસે જઈ કાનાને, સ્નેહેથી કાનમાં,

અગર જો મોરપીંછ હોત જરા પીળુંપચ,
સાચુકડું કે'જે, શું રાખત તું શીર પર?
અગર જો મોરપીંછ, હોત આ પીત્તરંગ,
રુદીયાનો રંગ ભરી, રાખત હું શીર પર!
પુછે છે રાધા, પાસે જઈ કાનાને, વ્હાલપથી કાનમાં,
અગર જો રાધા હોત જરા શ્યામ,
સાચુકડું કે'જે, શું ચાહત તુ શ્યામ?

પુછ ના, પુછ ના ગોરી, મનમાની, તું આવ જરા ઓરી,
અગર જો રાધા, હોત જરા શ્યામ,
શ્યામ રંગ, શામ સંગ, આમ દીસત એકાકાર!

.8.

અતી સ્નેહ

બન્ને હાથની નાજુક હથેળીમાં મૃદુતાથી મુજને પકડે છે તું,
ને સાચવી સાચવીને ખુદની નીકટ ખુબ જકડે છે તું.

પાંદડી સમ પલભર સહેજ જ જો સરકું,
તો ગભરાય છે મન તારું પારેવા સરખું,
પછી ફુલ જેવી હળવાશે અડકે,
અતી કોમળતાથી ઝટ દઈ પકડે,
સાચવી સાચવીને ખુદની નીકટ ખુબ જકડે છે તું.

આપે છે ધ્યાન અવીરત દીવસ–રાત
મુજમાં જુએ છે વળી ખુદની તું જાત,
હું ના હોઉં સાથ, તો સૌ સાથ ઝઘડે,
રાતોચોળ ચહેરો લઈ સૌની પર બગડે.
સાચવી સાચવીને ખુદની નીકટ ખુબ જકડે છે તું.

પ્રેમમાં પાગલ દીઠાં ઘણાંયે રોઈ, ધોઈને,
આવો તે સ્નેહ કદી કોઈએ, કીધો છે કોઈને?
ચેતન હરાતું જ્યાં લાગે ને સાદ જરા રગડે,
ક્ષણના વીલંબ વગર પ્રાણ પુરી ખુશ થાય મનડે
સાચવી, સંભાળીને ખુદની નીકટ ખુબ જકડે છે તું.

લી. તારો પ્રીય મોબાઈલ...

.9.

કુદરત

ધરતી લીલી સાહેલી ને સુરજ તો જગ સાજન,
કોમળ કુણો તડકો વીંટે અંગઅંગ મનભાવન.
નુતન ફુટતી કળીઓ આણે મનમાં થનગન ફાગણ,
વાયુ લાવે સંદેશાઓ વાદળ જાણે વ્હાલમ.
ઉંચા અદકા પરવત ભરતા ચીંતનની કો’ ગાગર,
તળીયે ખળખળ વ્હેતા ઝરણાં લાગે પગનાં ઝાંઝર.
નીર નદીનાં નીર્મલ રાખે અંતરતલને પાવન,
પંખી મધુરાં ગીતો ગાતાં તરુવર જાણે પાગલ.
તેજ સમેટી સુર્ય સુવાડે દઈને શ્યામલ ચાદર,
પરમ શાન્તી શીર પર જ્યારે ટમકે ટમટમ તારક.
ચાંદ રેશમી રાતની સાથે કરતો સરતા કામણ,
આભ ઝળુંબી ચુમે ધરાને, દર્પણ જાણે સાગર.
મૌન કુદરત કહે શબદને મને હવે તું સાંભળ,
રૌદ્ર-રમ્ય, કરાલ–કોમલ, જીરવ યુગયુગ માનવ.

.10.

જાગ્યા ત્યાંથી સવારે

એક સમી સાંજને ટાણે, આ સાગરને મઝધારે, અમે ચઢી ગયા વીચારે,
જરા ડોલતી નાવની ધારે, જોઈ સામે કીનારે, અમે ચઢી ગયા વીચારે.
પાર કરી છે પોણી ને પા જેટલી બાકી,
આજ લગી આ નૌકા વેગે હાંકી;
બન્ને હલેસાં હવે ગયાં છે હાંફી,
ને પહેલાં કરતાં ચાલે થોડી વાંકી.

સમય આવ્યો સમજી લેવા આબોહવાને તાલે, એકમેકને ઈશારે,
એક સમી સાંજને ટાણે, આ સાગરને મઝધારે, અમે ચઢી ગયા વીચારે.

તારું–મારું, મારું–તારું, કરતાં કરતાં ચાલ્યાં,
આગળ-પાછળ, પાછળ-આગળ દોડ્યાં;
ખાડા-ટેકરા, તડકા-છાંયા રસ્તાઓ વટાવ્યાં,
ખારાં-તુરાં, કડવાં-મીઠાં પીણાં સઘળાં ચાખ્યાં.
રહ્યું કશું ના બાકી, લાગે ઝબકી તંદ્રાવસ્થે, પરસ્પરને સહારે,
એક સમી સાંજને ટાણે, જાગ્યા ત્યાંથી સવારે, અમે ચઢી ગયા વીચારે.

@@@

–દેવીકા ધ્રુવ

સર્જક–સમ્પર્ક:
DEVIKA DHRUVA
11047, North Auden Circle, Poet's Corner,
Missouri City, TX 77459-USA
Phone -281-778-9120 Cell No. 281 415 5169, eMail - ddhruva1948@yahoo.com
Websites: http://devikadhruva.wordpress.com and
www.devikadhruva.gujaratisahityasarita.org

પ્રકાશીત કાવ્યસંગ્રહ : **(1)** 'શબ્દોને પાલવડે' (પ્રાપ્તીસ્થાન: કવયીત્રીને એમની ઉપરોક્ત આઈડી પર ઈ.મેલ લખવી. મુલ્ય ભારતમાં રુપીયા 250 + પોસ્ટેજ, ભારત બહાર ડૉલર 10 + પોસ્ટેજ.)

તૈયાર થઈ ચુકેલાં બીજાં બે પ્રકાશનો (2) 'અક્ષરને અજવાળે' (3) 'કલમને કરતાલે'

@@@

'સન્ડે ઈ.મહેફીલ'ના આ ગઝલઅંકના અતીથી સમ્પાદક અને સંકલનકાર સુરતના યુવાગઝલકાર ભાઈ શ્રી ગૌરાંગ ઠાકર (gaurang_charu@yahoo.com) નો ખુબ ખુબ આભાર..

– ઉત્તમ ગજ્જર

@

'સન્ડે ઈ.મહેફીલ' – વર્ષ : તેરમું – અંક : 391 – 07 January, 2018

'ઉંઝાજોડણી'માં સાભાર અક્ષરાંકન : શ્રી સુનીલ શાહ sunilshah101@gmail.com

@@@@@

Have you ever visited : http://www.gujaratilexicon.com ?

More than 3,45,41,000 Gujarati Language lovers have visited

http://www.gujaratilexicon.com

More than 89,19,000 have visited Digital Bhagwadgomandal

http://www.bhagwadgomandal.com

More than 9,74,000 have visited Lokkosh

http://lokkosh.gujaratilexicon.com

More than 8,18,000 have visited Global-Gujaratilexicon

http://global.gujaratilexicon.com

@@@@@@@@@